Galley Museum er et privat foretagende, der drives af en flok ulønnede pensionister. Museets kerne er en fotografisk dokumentation af livet i Queenstown i begyndelsen af det 20. århundrede. Fotografen Eric Thomas tog henved tusind billeder af en mineby i blomstrende vækst på et tidspunkt, hvor ingen kunne forestille sig dens fald. Pludselig forstår du bitterheden, fortrydelsen, der må martre byens sjæl. Resten af dagen forekommer indbyggernes blikke dig ikke kun nysgerrige og mistænksomme. De er som gennemsyrede af en følelse af uretfærdighed, et stumt skrig om hævn.

St. Martin's Church er den eneste egentlige kim til håb i Queenstown. Men for nylig blev den anglikanske kirke fra 1898 udsat for hærværk. Resterne af det smadrede træskilt udenfor stikker stadig op af jorden. Kirketjeneren fortæller, at menigheden er chokeret. Og at Reverend Phil Hansson i sin prædiken sidste søndag kædede hærværket sammen med den række kirkeafbrændinger, der i de seneste måneder har hærget det nordlige Tasmanien. Han opfordrede til dannelsen af et privat vagtværn, der nu vogter kirken i nattetimerne. Kirketjeneren mener dog, at Hansson gik for vidt, da han døbte værnet *Children of the Wrath of God*.

Du er kun kommet halvt ned ad hovedtrappen, da du kommer i tanke om, at du har glemt din pung. I forvirringen glemmer du at låse døren op, inden du trykker håndtaget ned. Alligevel glider den op uden problemer. Rundt om låsen er karmen blevet brutalt sparket eller slået væk. Måske har huset ikke stået så tomt, som Gary påstod, da han lejede jer det. Det ville også forklare cigaretskodderne, chipsposerne og de tomme øldåser. Ja, måske endda de besynderlige ting, du fandt, forkullede og smeltede, da du tømte kakkelovnen her til morgen.

Kun ét andet hus på jeres vej er beboet. En nymalet bungalow med en have fuld af skrot. Manden sidder og bikser med en rusten bilmotor, da du går forbi. Solen skinner. Konen og de tre børn står indenfor og stirrer ud af vinduet. Stirrer på dig. Du husker, hvordan jeres udlejer Gary advarede dig mod familien Roberts. Manden har tilsyneladende en blakket fortid og en plettet straffeattest. Måske var det ham, der holdt dig vågen i nat. Der var i hvert fald en eller anden idiot, der blev ved med at fræse rundt i kvarteret.

Du søger ud i naturen for at komme lidt væk fra de mistænkelige blikke. Vejen forlader byen og slynger sig op i de bjerge, du steg ned fra igår. For hvert sving bliver udsigten mere og mere imponerende. Dalen mere og mere overskuelig. En tanke farer gennem dit hoved. Du har ikke set en eneste afstikker fra hovedvejen. Ikke en sti, ikke en veksel. Det ville kræve mere end almindelig dårlig stedsans at fare vild heroppe. Selv om natten. Teorien om, at hun trådte forkert og styrtede i Queen River, kan kun holde, hvis hun havde en særdeles god grund til at begive sig væk fra vejen og ind i krattet.

I udkanten af byen, ved foden af Mount Lyell, byder en pensioneret minearbejder på et glas og en sludder. Han bor i et blikskur uden vinduer. Indenfor er rockwoolen skudt ind i væggen med en sømpistol. Han fortæller, at bjerget er begyndt at røre på sig igen. Han vågner om natten, ved at hele skuret ryster. Og forrige nat, da den unge kvinde omkom, var det så voldsomt, at flaskerne faldt ned fra hylden. Sådan har Mount Lyell ikke skælvet i 30 år, forsikrer han dig. Ikke siden dengang. Dengang han og alle de andre borede i hende.

I en turistbog fra souvenirbutikken læser du om en voldsom mineulykke tilbage i 1913. Den nordlige Mount Lyell-mine brød i brand 300 meter under jorden. Ilden hærgede i tre døgn. Redningsfolkene udviste stort mod, men alligevel omkom 79 arbejdere. Brændt til døde, mast under sammenstyrtninger, spærret inde og langsomt kvalt i minegangene. Den eksakte årsag blev aldrig fundet. Smeltediglerne fejlede tilsyneladende ikke noget. Ét rygte nævnede en afskediget minearbejders grusomme hævn. Et andet hentydede mere dunkelt og ildevarslende til, at det aldrig havde været meningen, at mennesket skulle trænge ned i bjergets dyb ...

Den lokale betjent har sin egen lille station nede i byen. Et anonymt kontor med nedrullede persienner. På døren hænger et opslag over personer, der er meldt savnet. 12 ansigter i kornet sort/hvid. Ubekymrede, uvidende om den skæbne, der lurer på den anden side af billedet. Nogle af dem har været forsvundet i over fem år. Tasmaniens natur er vild og uforudsigelig. Kun to er hér fra egnen. Resten er *out-of-towners*. Dine tanker kan ikke holde sig fra den fremmede, der blev hevet op af floden i morges. Var det mon en fejl, at hendes lig blev fundet?

Damplokomotivet skinner sort foran de to postkasserøde passagervogne. Et forvokset modeltog. En klam fidus på skinner. Alligevel vil du gerne have en tur ud i *bush*'en. Men togføreren siger, at dagens ture er aflyst. Han virker fjern og rastløs. Lige indtil han fortæller dig, at det var ham, der fandt liget. Så bliver han klar og intens. Han så det fra førerhuset, da toget passerede over floden. Deroppe fra lignede det en dukke. Nede ved bredden en lemlæstet ung kvinde. Selv tøjet hang i laser. Togføreren begynder at snakke om strømhvirvler og vandfald og store skarpe sten. Han må mene længere oppe i bjergene. Hernede klukker Queen River bare dovent.

På vej op ad hovedgaden får du øje på jeres udlejer, Gary Burns. Han sidder bag et lille klapbord. Ubarberet og med et let retarderet udtryk i øjnene. Da du hilser, bliver han flov og kigger ned i jorden. Det lykkes dig at få ud af ham, at han sælger lodsedler. Trækningen finder sted om et par dage. På en skovtur. I anledning af *Australia Day*. Koloniseringsdagen. Hans begejstring, hans stolthed, vokser for hvert nyt spørgsmål, du stiller. Til sidst bliver du nødt til at købe lodder til jer alle fire. Blandt præmierne er et sengebetræk, en gammeldags minelanterne, et par støvler, en riffel og en festkurv.

På byens rådhus hænger et gammelt egnskort. Din finger følger Queen Rivers bugtede streg gennem dalen. Hvor kunne den unge kvinde være faldet i? Floden møder ikke vejen før nede i byen. Du er ikke meget klogere, da din finger når dens udspring oppe i bjergene. Dér er til gengæld noget interessant. Et symbol. Signaturforklaringen afslører, at det er en mine. Fjernt fra alle andre. Du får en rengøringsdame i tale. Hun forklarer, at minen blev åbnet som en af de første i området. En vis Mr. Marsh havde fundet guld deroppe. En nat få måneder senere spærrede han minen af og forlod byen. Uden at forklare sig til nogen. Minen er tilsyneladende stadig i familiens eje, men de er aldrig vendt tilbage til den.

Nede hos købmanden står du i kø bag en ægte vildmand. Hår og skæg stritter stift i alle retninger. Skindbukserne er hjemmegarvede. Overdelen af tungt klæde, hæftet sammen med få grove sting. Han bestiller sine varer med korte grynt. Men da købmanden, nærmest af sædvane, beretter om morgenens dødsfald, råber vildmanden op og fægter med armene. Du synes at forstå, at han holder til et sted uden for byen. Og at han har set to fremmede skikkelser i forgårs. *To!* Da han er gået, checker du med købmanden for at være sikker på, at du hørte rigtigt. Han nikker og spørger dig, hvem du tror, den anden mon er. Et lig eller en morder?

Jernbanen skærer en magisk blinkende sti gennem vildnisset. Vestover, dybere ind i bjergene, ind i urskoven. Urskoven, som sporarbejderne trodsede for 100 år siden. Som det tasmanske turistbureau nu trodser igen. Du står mellem skinnerne et par kilometer uden for byen. En mur af krogede grene og kødfulde planter på begge sider. Bag dem - mørke. Uigennemtrængeligt mørke. En følelse af at stå på en af civilisationens forposter. Af at blive iagttaget. Du træder et skridt frem. Mod skoven. Mod naturen. En skygge krydser sporet foran dig. Et dyr? en fugl? din fantasi? Du flår en skrigorange blomst af sin stilk og løber tilbage mod byen.

Robert Sticht Memorial Library. Et prangende navn til et absolut undseeligt bibliotek. Indenfor fører bibliotekaren lange og højlydte samtaler med de besøgende. Hun ligner en heks med sit lange, stride grå hår. Hendes stemme er hæs som en udæmpet hvisken. I løbet af den halve time, du kigger dig omkring på hylderne, når hun at bagtale flere personer, end du kan holde rede på. I særdeleshed en teenager, der åbenbart har ansøgt om en stilling som computeransvarlig. Hun brokker sig over, at han hele tiden vil ordne de maskiner, der ikke er noget i vejen med. Bagest i biblioteket er et vindue dækket til. Vinden slår mod det sorte stykke plastic.

Du tager tilbage til huset for at ligge lidt i græsset med din bog. Omme i baghaven ser du, at døren til den høje kælder står åben. En lommelygte flakser inde i mørket. Prusten og skramlen. Du råber dine medlogerendes navne. En splejset fyr med langt, fedtet hår kigger ud. Enten stirrer han, eller også har han bare store øjne. Du forklarer, at du og nogle andre rejsende har lejet huset. Han skynder sig tilbage ind i kælderen. Ophidsede stemmer. Noget stort vælter med et brag. Splejsen kommer ud sammen med sin kammerat. En lasket krøltop med en sportstaske i favnen. De går forbi dig uden et ord.

I den ene ende af hovedgaden står en australsk fodsoldat. Hugget i sten. Et monument over de faldne fra Første Verdenskrig til Vietnam. I patriotens skygge sidder et udpluk af byens fortabte ungdom. Med six packs og en joint på omgang. De spiller op til hinanden, da du nærmer dig. Spørger, hvad fanden du laver i Queenstown. Snerrer, at det ikke er en skide zoologisk have. Men de minder dig faktisk om vilde dyr bag tremmer. Tirrede og sultne. Ude af stand til at jage. Ventende på, at byttet skal komme til dem. Drømmende om, at det for én gangs skyld vil være levende.

Friture og armsved. Og dagens bedste bud på et varmt måltid mad. Du træder indenfor i hørmen. *Axel's Grill* er et levn fra dengang, junkfood endnu var forbeholdt taberne. Stegeos og en afskærmet 40-watt-pære gør det næsten umuligt at orientere sig. Du råber din bestilling ind over disken og bevæger dig ned mod eksplosionerne fra et videospil. En gruppe barberede nakker spærrer for skærmen. Ved siden af henter en ung mand data fra nettet ned på en diskette. Bagefter *chatter* han indforstået med en anden om morgenens dødsfald. Din mistanke bliver vakt, men straks efter distraheret af et råb oppe fra disken: "One Monster Burger ready for consumption!"

En hvidkalket bygning med himmelblå gavl præsenterer sig selv som *Masonic Hall*, opført i 1899. Over døren er malet to symboler: en fallisk udgave af treenigheden samt en passer og en vinkelmåler, hvis ben peger henholdsvis mod jorden og himlen. En spritter, der ikke ser ud til at være en dag over 30, stopper op ved siden af dig og forklarer, at egnens logebrødre stadig mødes i bygningen. Han mumler, at han aldrig skulle have prøvet at finde ud af, hvem de er, og hvilken slags frimureri, de praktiserer. Så humper han videre. Med sit højre ben slæbende stift efter sig.

Solen er sen til at stå op over Queenstown. Hver morgen skal den hæve sig op over Mount Lyell, før dens stråler når byens tage. *Skyggebringeren*, kalder en gammel sjakbajs bjerget. Sammen betragter I den vansirede klippe med dens matrøde glød. Som om en puls endnu slog et sted dybt i dens indre. "Måske er det dén, det nye mineselskab søger," foreslår han. Men han tvivler på, at de finder den. Da de sidste miner lukkede ned i 60'erne - efter 75 års rovdrift - lød den officielle forklaring i hvert fald, at mineralerne var udtømte.

Værelserne på det engang så mondæne *Hunter's Hotel* har stået tomme i årevis. Ejeren ville egentlig have haft stedet revet ned, men de lokale brokkede sig. De lovede at holde liv i baren. Og det gør de så. Selv på denne skæbnetunge eftermiddag. Du sidder over en stille pint, da to hærdebrede mænd pludselig kommer op at skændes. Klientellet tager straks den enes parti og får smidt den anden "skide fastlandssnob og luksusnybygger" ud. Bagefter får du at vide, at den upopulære bargæst arbejder for det nye mineselskab, som ene og alene får skylden for byens forfald. De lokale er især utilfredse med, at selskabet kun benytter udefrakommende arbejdskraft.